

A HETVENEK FELAVATÁSA MAGADÁNBAN

NÉHÁNY nappal az után, hogy Jézus és a tizenkettek Jeruzsálemből visszatértek Magadánba, Abner és a mintegy ötven tanítványból álló csoport megérkezett Betlehembe. Ekkortájt gyűlt össze a magadáni táborban a vándor hitszónokok testülete, a női testület és mindegy százötven egyéb, igaz és kipróbált tanítvány is Palesztina minden részéből. Miután néhány napot a tábor bejárásának és újjászervezésének szenteltek, Jézus és a tizenkettek megkezdték a hívek e sajátos csoportjának alapos felkészítését, és a tanítványok e jól felkészített és tapasztalt gyülekezetéből a Mester később kiválasztotta a hetven tanítót és kiküldte őket, hogy hirdessék az országról szóló evangéliumot. E szokásos oktatás november 4-én, pénteken kezdődött és november 19-ig, szombatig folyt.

² Jézus minden reggel beszélt e társasághoz. Péter a nyilvános szónoklás módszereit tanította; Nátániel a tanítás művészetére oktatta őket; Tamás elmagyarázta, hogy miként feleljenek a kérdésekre; míg Máté a csoportjuk kiadásainak megszervezésére oktatta őket. A többi apostol a saját tapasztalata és természetes adottsága kamatoztatásával szintén részt vett a felkészítésben.

1. A HETVENEK FELAVATÁSA

¹ A hetveneket Jézus november 19-én, szombat délután avatta fel a magadáni táborban, és Abnert tette meg az evangélium e tanhirdetőinek és tanítóinak vezetőjévé. A hetvenek e testületét Abner, valamint János tíz korábbi apostola, ötvenegy korábbi vándor hitszónok és nyolc egyéb olyan tanítvány alkotta, akik kitűntek az ország szolgálatában.

² E szombat délutánon, nagyjából két órakor, miközben záporok jöttek-mentek, a Dáviddal és az ő hírvivői testületének többségével kiegészült hívői társaság, létszámában négyszáznál is többen, ott gyülekezett a Galileai-tó partján, hogy tanúja legyen a hetvenek felavatásának.

³ Mielőtt Jézus a hetvenek fejére tette volna a kezét, hogy az ország hírnökeinek megtegye őket, e szavakat intézte hozzájuk: „A termés valóban bőséges, de a munkás kevés; ezért arra buzdítalak mindannyiatokat, hogy imádkozzatok azért, hogy az aratás Ura még további munkásokat küldjön az aratásához. Az ország hírnökeivé választalak titeket; zsidók és nem-zsidók közé küldelek, mint bárányokat a farkasok közé. Amint kettesével utatokra indultok, arra utasítalak titeket, hogy ne vigyetek magatokkal erszényt, se külön öltözetet, mert ezen első küldetésbe csak rövid időre mentek. Az úton senkit ne üdvözlöjtek, csakis a munkásokra figyeljete. Ha betértek egy házba, először ezt mondjátok: Békesség e háznak! Ha békességet szeretők laknak ott, maradjatok; ha nem, távozzatok. És ha e házat választottátok, addig maradjatok is ott, míg abban a városban vagytok, azt egyétek és igyátok, amit elétek

tesznek. És azért tegyetek így, mert a munkás megérdemli a kenyerét. Ne járjatok házról házra, mert esetleg jobb szállást ígérnek. Amint hirdetitek a békét a földön és a jó szándékot az emberek között, emlékezzetek, hogy elkeseredett és önámító ellenségekkel kell vitáznotok; ezért legyetek bölcssek, mint a kígyók és ártalmatlanok is, mint a galambok.

⁴ És ahová csak mentek hirdessétek, „Közel a mennyország,² és segédkezzetek mindazoknak, akik elméjükből vagy testükben betegek. Önként kaptátok az ország jó dolgait; adjatok hát önként. Ha bármely városban fogadnak titeket, bőséges lesz az Atya országába belépők száma; de ha bármely város népe nem hajlandó elfogadni ezen örömhírt, ti akkor is hirdessétek üzeneteket, amint ama hitetlen közösségből eljöttök, távozóban is azt mondva azoknak, akik a tanításotokat elutasítják: „Bár ti elutasítjátok az igazságot, csak fennáll, hogy az Isten országa eljött közeletekbe.” Aki meghallgat titeket, az engem hallgat meg. És aki meghallgat engem, az meghallgatja Őt, aki engem küldött. Aki elutasítja az örömhír jelentését, az engem utasít el. És aki elutasít engem, az elutasítja Őt, aki engem küldött.”

⁵ Amint Jézus ezt elmondta a hetveneknek, Abnerral kezdte a felavatást, és amint a hetvenek ott térdeltek körben, Jézus egymás után minden ember fejére tette a kezét.

⁶ Másnap korán reggel Abner elküldte a hetven hírnököt Galilea, Szamaria és Júdea minden városába. És e harmincöt pár mintegy hat hétre elment hirdetni a tant és tanítani, és december 30-án, pénteken tértek vissza mindannyian a pereai Pella melletti új táborba.

2. A GAZDAG IFJÚ ÉS A TÖBBIEK

¹ A hetvenek csoportjába való felavatásra és a tagságra jelentkező több mint ötven tanítványt utasított el a Jézus által e jelentkezők kiválasztására kijelölt bizottság. E bizottságot András, Abner és a vándor hitszónokok megbízott vezetője alkotta. Minden olyan esetben, amikor e háromtagú bizottság nem jutott egyetértésre, a pályázót Jézus elé vitték, és bár a Mester sohasem utasított el az evangéliumi hírnöki felavatásra vágyó egyetlen személyt sem, több mint tizenketten voltak olyanok, akik miután beszéltek Jézussal, többé már nem akartak evangéliumi hírnökök lenni.

² ¶ Az egyik buzgó tanítvány e szavakkal jött oda Jézus-hoz: „Mester, én a te egyik új apostolod szeretnék lenni, de apám nagyon öreg és közel a halála; engedélyt kaphatnék-e, hogy hazatérjek és eltemessem?” E férfinak Jézus azt mondta: „Fiam, a rókáknak van vackuk, és az ég madarainak fészük, de az Ember Fiának nincs hova lehajtania a fejét. Te hű tanítvány vagy, és az is maradhatsz, míg hazatérsz, hogy segédkezz a szerettednek, de nem ez a helyzet az én örömhír-vivőimmal. Ők feladtak mindent, hogy kövessenek és hirdessék az országot. Ha te felavatott tanító

akarsz lenni, akkor hagyd másokra, hadd temessék a halottakat, míg te az új híreket terjeszted.” És e férfi nagyot csalódva távozott.

³ Egy másik tanítvány jött oda a Mesterhez és azt mondta: „Felavatott hírnök szeretnék lenni, de egy időre hazamennék, hogy megvigasztaljam a családomat.” És Jézus így felelt: „Ha azt akarod, hogy felavassalak, akkor hajlandónak kell lenned mindenkit elhagyni. Az örömhír terjesztőinek odaadása nem lehet megosztott. Aki az eke szarvára teszi kezét és hátrafelé néz, az nem alkalmas az ország hírnökének.”

⁴ ¶ Ez után András egy bizonyos gazdag fiatalembert hozott Jézus elé, aki odaadó hívő volt, és aki vágyott a felavatásra. Ez az ifjú, Matadormusz, a jeruzsálemi Szanhedrin tagja volt; hallotta Jézust tanítani és később tanította őt az országról szóló evangéliumra Péter és a többi apostol is. Jézus elbeszélgetett Matadormusszal a felavatás feltételeiről és arra kérte, hogy halassa el a döntést addig, amíg jobban át nem gondolta a dolgot. Másnap kora reggel, amint Jézus sétálni indult, az ifjú e szavakkal szólította meg: „Mester, ismerem tőled az örökkévaló élet bizonyosságait. Minthogy gyermekkorom óta követtem az összes parancsolatot, szeretném tudni, hogy mi többet kell még tennem az örökkévaló élet elnyeréséhez?” E kérdésre válaszul Jézus azt mondta: „Ha megtartod az összes parancsolatot — ne kövess el házasságtörést, ne ölj, ne lopj, ne tégy hamis tanúságot, ne csalj, tiszteld szüleidet — azt jól teszed, ám az üdvözülés a hit jutalma, nem pusztán a tetteké. Hiszed-e az ország ezen örömhírét?” És Matadormusz azt felelte: „Igen, Mester, elhiszek mindent, amit te és az apostolaid tanítottatok nekem.” És Jézus azt mondta, „Akkor valóban a tanítványom és az ország gyermeke vagy.”

⁵ Erre azt mondta az ifjú: „De Mester, nem elég, hogy a tanítványod legyek; én az egyik új hírnököd akarok lenni.” Meghallván ezt Jézus, nagy szeretettel végignézett rajta, és azt mondta: „Az egyik hírnökömmé teszlek, ha hajlandó vagy megfizetni az árát, ha pótolod azt, ami hiányzik belőled.” Matadormusz azt felelte: „Mester, megteszek bármit, ha megengeded, hogy kövessék.” Jézus megcsókolta az előtte térdelő ifjú homlokát, és azt mondta: „Ha a hírnököm akarsz lenni, akkor menj és add el mindenedet, és amint javaidat a szegényeknek vagy a testvéreidnek adományoztad, jöjj és kövess, és kincsed lesz a mennyországban.”

⁶ Ahogy Matadormusz meghallotta ezt, megnyúlt a képe. Felállt és csüggedten távozott, mert sok vagyona volt. E fiatal farizeus abban a hitben nevelkedett, hogy a vagyon az Isten kegyének jele. Jézus tudta, hogy az ifjú nem mentes a maga és a javainak imádásától. A Mester a vagyon *imádásától* és nem feltétlenül a vagyontól akarta megszabadítani. Míg Jézus tanítványai nem váltak meg minden világi javaiktól, az apostolok és a hetvenek igen. Matadormusz a hetven új hírnök egyike akart lenni, és ez volt az oka annak, hogy Jézus megkövetelte, hogy váljon meg minden ideigvaló vagyontól.

⁷ ¶ Csaknem minden emberi lénynek van valamije, melyhez kedves gyengéjeként ragaszkodik, és amelyet a mennyország a bejutás belépti díjának részeként követel. Ha Matadormusz megvált volna a vagyontól, akkor a hetvenek pénztárosaként valószínűleg egyenesen vissza is kapta volna annak kezelési jogát. Később, a jeruzsálemi egyház felállítását követően engedelmeskedett a Mester rendelkezésének, bár akkor már késő volt ahhoz, hogy a hetvenek közé bekerüljön, és ő lett a jeruzsálemi egyház kincstárnoka, melynek Jakab, az Úr hűsvér testbeni fivére volt a vezetője.

⁸ Mindig is így volt és mindörökre így lesz: Az embereknek meg kell hozniuk a maguk döntéseit. A választási szabadságnak van egy bizonyos tartománya, melyen belül a halandók mozoghatnak. A szellemi világ erői nem kényszerítik az embert; engedik, hogy a maga választotta utat járja.

⁹ Jézus előre látta, hogy Matadormusz az ő vagyonával valószínűleg nem válhat azon emberek felavatott társává, akik az evangéliumért mindent feladtak; ugyanakkor látta azt is, hogy a vagyona nélkül belőle lehetne mindazok legfőbb vezetője. De Jézus saját fivéréihez hasonlóan ő sem lett nagy ember az országban soha, mert megfosztotta magát a Mesterrel való bensőséges és személyes közösségtől, melyet megtapasztalhatott volna, ha ekkor hajlandó megtenni azt a dolgot, amit Jézus kért, és amelyet néhány évvel később ténylegesen meg is tett.

¹⁰ A javaknak közvetlenül semmi közük sincs a mennyországba való bejutáshoz, a *vagyon imádásának* azonban igen. Az ország iránti szellemi hűségek nem egyeztethetők össze az anyagelvű mammonnak való szolgálattal. Az ember valamely szellemi eszménykép iránti legfelsőbb szintű hűségében nem osztozhat anyagi odaadással.

¹¹ Jézus sohasem tanította, hogy helytelen dolog vagyonnal rendelkezni. Csak a tizenkettőtől és a hetvenektől követelte meg, hogy minden világi javaikat a közös ügynek ajánlják fel. De még így is gondoskodott a tulajdonuk előnyös felszámolásáról, miként Máté apostol esetében is. Jézus számos alkalommal azt tanácsolta a tehetős tanítványainak, amit a gazdag rómainak. A Mester a többletjövedelmek bölcs beruházását a jövőbeli és elkerülhetetlen csapások elleni biztosítás egyik helyénvaló formájának tekintette. Amikor az apostoli pénztár tele volt, Júdas letéteket helyezett el, melyeket később vettek igénybe, amikor nagy nehézségeik voltak a bevételcsökkenés miatt. Júdas ezt úgy tette, hogy előbb megbeszélte Andrással. Jézusnak személyesen soha semmi köze nem volt az apostoli pénzügyekhez, kivéve az adományosztást. Volt azonban egy olyan fajta gazdasági visszaélés, melyet sokszor elítélt, és az a gyenge, tapasztalatlan és kedvezőtlenebb helyzetű embereknek az erős, eszes és avatottabb társaik által való tisztességtelen kiszípolozása volt. Jézus kijelentette, hogy a férfakkal, nőkkel és gyermekekkel való ilyen embertelen bánásmód összeegyeztethetetlen a mennyország testvériségének eszményképeivel.

3. VITA A VAGYONRÓL

¹ Amikor Jézus befejezte a Matadormusszal folytatott beszélgetést, Péter és néhány apostol gyűlt köré, és mihelyst a gazdag ifjú távozott, Jézus szembefordult az apostolokkal és azt mondta: „Látjátok, hogy milyen nehéz a vagyonosoknak teljesen belépni az Isten országába! A szellemi imádatot nem lehet megosztani anyagi irányú odaadásokkal; senki sem szolgálhat két urat. Van egy mondatotok, miszerint ,könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint a pogánynak megkapni az örökkévaló életet.’ És kijelentem, hogy éppoly könnyű e tevének átmennie a tű fokán, mint ezen öntelt gazdagoknak belépniük a mennyországba.”

² Hallván e szavakat, Péter és az apostolok igencsak elképedtek, de olyannyira, hogy Péter azt mondta: „Akkor hát, Uram, ki menthető meg? Vajon mindenkit kívül kell tartani az országon, aki vagyonnal bír?” És Jézus azt felelte: „Nem, Péter, de mindenki, aki a bizodalját a vagyomba veti, az aligha juthat el a szellemi életre, mely az örökkévaló fejlődéshez vezet. De még így is, sok minden, ami az ember számára lehetetlen, nem elérhetetlen a mennyei Atya számára; el kell ismernünk inkább, hogy Istennel minden dolog lehetséges.”

³ Ahogy magukban elvonultak, Jézust elszomorította, hogy Matadormusz nem tartott velük, mert igen kedvelte őt. És amint lesétáltak a tóhoz, ott látták üldögélni a vízparton, és Péter, a tizenkettekhez szólva (akik ekkorra már mind jelen voltak), azt mondta: „Össze vagyunk zavarodva a gazdag fiatalemberhez intézett szavaid miatt. Vajon megköveteljük-e a téged követni akaróktól, hogy adják fel minden világi javaikat?” És Jézus azt mondta: „Nem, Péter, csak azoktól, akik apostollá akarnak válni, és azoktól, akik úgy akarnak élni velem, ahogy ti is, egy családként. De az Atya megköveteli, hogy a gyermekeinek ragaszkodása tiszta és teljes legyen. Bármely dolog vagy személy áll közetek és az ország igazságainak szeretete közé, azt fel kell adni. Ha a vagyon nem tör be a lélek területeire, akkor annak nincsenek következményei azok szellemi életében, akik be akarnak lépni az országba.”

⁴ És erre Péter azt mondta, „De Mester, mi otthagytunk mindent, hogy kövessünk téged, akkor tehát mink lesz?” És Jézus mind a tizenkettejükhöz szólt: „Bizony, bizony mondom nektek, senki sincs, aki értem és a mennyországért elhagyta vagyonát, otthonát, feleségét, testvéreit, szüleit vagy gyermekeit, ne kapna sokszorosan többet ezen a világon, talán üldöztetések közepette is, és az eljövendő világban pedig örök életet. De sokan lesznek elsőkből utolsók, míg az utolsókból gyakran lesznek első. Az Atya az ő ígényeik szerint és pontosan azon igaz törvényeinek megfelelően bánik a teremtményeivel, mely törvények egy világegyetem jólétének irgalmas és szeretetteljes biztosítására irányulnak.

⁵ A mennyek országa hasonlít a gazdához, aki sok embernek adott munkát, és aki kora reggel kiment, hogy munkásokat fogadjon a szőlőjébe. Miután napi egy dénárban megegyezett a munkásokkal, kiküldte őket a szőlőbe.

Amikor kilenc óra körül kiment, és látta, hogy mások is ácsorognak ott tétlenül a vásártéren, megszólította őket: „Menjete ki ti is a szőlőbe, és majd megfizetem, ami jár nektek.” És azok egyből ki is mentek dolgozni. Megint kiment tizenkettő tájban és három körül is, és hasonlóképpen tett. És amikor délután öt körül is kiment, még mindig talált ott ácsorgókat, és megkérdezte tőlük, „Mit ácsorogtok itt egész nap tétlenül?” És a férfiak azt felelték, „Mert nem fogadott fel minket senki.” Erre azt mondta a gazda: „Menjete ki ti is dolgozni a szőlőbe, és megfizetem, ami jár nektek.”

⁶ Amikor beesteledett, így szólt e szőlősgazda az intézőjéhez: „Hívd össze a munkásokat és add ki bérüket, kezdve az utoljára felfogadottakon és fejezd be az elsővel.” Amikor jöttek tehát, akiket öt óra körül fogadott fel, fejenként egy dénárt kaptak, és mindegyik további munkás is ennyit kapott. Amikor a nap elején felfogadottak látták, hogy a később jövők mennyit kapnak, arra számítottak, hogy ők a megállapodásosnál többet kapnak majd. De a többiekhez hasonlóan mindenki csak egy dénárt kapott. És amikor mindegyikük felvette a fizetséget, panaszkodni mentek a gazdához, mondván: „Ezek, akiket utoljára fogadtál fel, csak egy órát dolgoztak, és ugyanannyit fizettél nekik, mint nekünk, akik pedig a munkanap terhét a tikkasztó napon viseltük.”

⁷ Erre azt felelte a gazda: „Barátaim, nem teszek veletek rosszat. Nem napi egy dénárban egyeztetek meg velem? Fogjátok, ami a tiétek és menjete, mert úgy akarom, hogy az utoljára jöttek is annyit kapjanak, amennyit nektek adtam. Vagy talán nem helyénvaló, hogy a sajátommal azt tegyék, amit akarok? Vagy sajnáljátok a nagylelkűségemet, mert jó akarok lenni és irgalmat akarok mutatni?”

4. BÚCSÚ A HETVENEKTŐL

¹ Mozgalmas időszak volt az a nap a magadáni táborban, amikor a hetvenek az első küldetésükre indultak. Aznap kora reggel a hetvenekhez intézett utolsó beszédében Jézus a következőket hangsúlyozta:

² 1. Az országról szóló evangéliumot az egész világban hirdetni kell, a nem-zsidóknak éppúgy, mint a zsidóknak.

³ ¶ 2. Miközben segédkeztek a betegeknek, tartózkodjatok a csodavárástól.

⁴ ¶ 3. Az Isten fiainak szellemi testvériségét hirdesétek, ne a világi hatalom és az anyagi dicsőség külsőséges királyságát.

⁵ ¶ 4. Ne pazaroljatok időt túl sok társas összejövetelre és egyéb csekélységekre, melyek kisebbíthetik az evangélium hirdetésére irányuló őszinte odaadást.

⁶ ¶ 5. Ha a szállásul elsőként választott ház méltó otthonnak bizonyul, akkor az adott városban való tartózkodásotok során végig maradjatok ott.

⁷ ¶ 6. Tegyétek világossá minden odaadó hívő előtt, hogy itt az ideje a zsidók jeruzsálemi vallási vezetőivel való nyílt szakításnak.

⁸ ¶ 7. Azt tanítsátok, hogy az ember minden kötelessége ezen egyetlen parancsolatban összegezhető: Teljes elmédből és szellemedből szeresd az Urat, a te Istenedet és magadként a szomszédodat. (Az ember teljes kötelességeként ezt kellett tanítaniuk a farizeusok által előadott 613 életmódszabály helyett.)

⁹ ¶ Miután Jézus imígyen szólt a hetvenekhez az összes apostol és tanítvány jelenlétében, Simon Péter elvonult velük és elmondta nekik a felavatási beszédet, mely a Mester azon megbízásának részletezése volt, melyben a Mester akkor részesítette őket, amikor a kezét a fejükre tette és kijelölte őket az ország hírnökeivé. Péter arra intette a hetveneket, hogy őrizzék meg tapasztalásukban a következő erényeket:

¹⁰ 1. *Elhivatott odaadás.* Hogy mindig imádkozzának, hogy még több munkás küldessen az evangéliumi aratásra. Elmagyarázta, hogy amikor valaki így imádkozik, akkor felettébb valószínű, hogy azt mondja, „Itt vagyok; küldj engem.” Arra intette őket, hogy ne feledkezzenek meg naponta imádni az Istent.

¹¹ ¶ 2. *Igaz bátorság.* Figyelmeztette őket, hogy ellenségséggel fognak találkozni és bizonyosan részük lesz üldöztetésben. Péter elmondta, hogy a küldetésük nem a gyávák vállalkozása és azoknak, akik félnek, azt javasolta, hogy álljanak félre. De senki sem lépett vissza.

¹² ¶ 3. *Hit és bizodalom.* Úgy kell e rövid küldetésen részt venniük, hogy egyáltalán nem gondoskodnak magukról; az Atyában kell bízniuk az étel, a szállás és minden más szükséges dolgában.

¹³ ¶ 4. *Lelkesedés és kezdeményezőkétség.* Rendelkezniük kell buzgalommal és értelmes lelkesedéssel; szigorúan a Mester dolgával kell törődniük. A keleties üdvözlés hosszadalmas és körülményes szertartás volt; ezért kapták azt az utasítást, hogy „az úton senkit ne üdvözöljete”, mely általánosan elterjedt megoldása volt annak, hogy valakit további idő vesztegetése nélkül a dolgára küldhesse. E szertartásos üdvözlésmódnak semmi köze sem volt a barátságos köszöntéshez.

¹⁴ ¶ 5. *Kedvesség és udvariasság.* A Mester arra intette őket, hogy ne vesztegessék az idejüket társadalmi formákkal, de megparancsolta, hogy legyenek udvariasak mindenkivel, akivel csak kapcsolatba kerülnek. Nagyfokú kedvességet kellett mutatniuk azok iránt, akik befogadják őket az otthonukba. Szigorúan előírták nekik, hogy ne hagyják ott a szerényebb hajlékot egy kényelmesebb vagy tekintélyesebb otthonért.

¹⁵ ¶ 6. *Segédkezés a betegek számára.* Péter megparancsolta a hetveneknek, hogy a betegeket elmében és testben alaposan vizsgálják meg és tegyenek meg minden tőlük telhetőt, hogy enyhülést vagy gyógyulást hozzanak a betegségben szenvedőknek.

¹⁶ ¶ És miután megkapták a feladatot és az intelmeket, kettesével el is indultak a galileai, samariai és júdeai küldetésükre.

¹⁷ Bár a zsidók különös jelentőséget tulajdonítottak a hetven számnak, néha még a pogány nemzetekről is úgy

gondolták, hogy szám szerint hetven van belőlük, és bár e hetven hírnöknek minden néphez el kellett mennie az evangéliummal, mégis, amennyire mi meg tudjuk ítélni, csak véletlen egybeesés volt, hogy e csoport éppen hetven tagú lett. Bizonyos, hogy Jézus nem kevesebb mint hat másikat is elfogadott volna, de ők nem voltak hajlandók megfizetni a vagon és a család otthagadásának árát.

5. A TÁBOR ÁTHELYEZÉSE PELLÁBA

¹ Jézus és a tizenkettek most arra készültek, hogy az utolsó szálláshelyüket Pereában, Pella közelében alakítják ki, ahol a Mestert a Jordánban megkeresztelték. November utolsó tíz napját tanácskozással töltötték Magadánban, és december 6-án, kedden az egész társaság, csaknem háromszázan, hajnalban minden holmijával felkerekedett, hogy aznap éjjelre már Pella mellett, a folyónál táborozzon le. Ez ott a forrás mellett ugyanaz a helyszín volt, ahol Keresztelő János néhány évvel korábban maga is táborozott.

² A magadáni táborbontást követően Zebedeus Dávid visszatért Betsaidába és nyomban hozzáfogott a hírvivői szolgálat egyszerűsítéséhez. Az ország egy új létszakaszba ért. Naponta érkeztek zarándokok Palesztina minden részéből és még a római birodalom távoli vidékeiről is. Néha érkeztek hívek Mezopotámiából és a Tigristől keletre eső területekről is. Ennek megfelelően december 18-án, vasárnap Dávid a hírvivői testületének segítségével felmálházta a teherhordó állatokat a tábori felszereléssel, melyet akkoriban az apja házában tárolt, s amellyel korábban a betszaidai tábort tartotta fenn a tónál. Egy időre búcsút mondott Betsaidának, és végig a tó partján, valamint a Jordán mentén haladva érte el az apostoli tábortól bő fél kilométernyire északra lévő helyszínt; és kevesebb mint egy hét alatt felkészült, hogy vendégül lásson csaknem ezerötyszáz zarándok látogatót. Az apostoli tábor nagyjából ötszáz főnek volt elégséges. Palesztina ekkor az esős évszakban járt, és ezeknek a szálláshelyeknek kellett gondoskodniuk az egyre növekvő számú, többnyire komoly érdeklődőről, akik azért jöttek el Pereába, hogy lássák Jézust és hallják a tanítását.

³ Dávid mindezt saját indíttatásból tette, bár megbeszélte a dolgot Fülöppel és Mátéval Magadánban. Nagyobbrészt a korábbi hírvivői testületének tagjait vette igénybe segítőként e tábor fenntartásában; most kevesebb mint húsz emberrel látta el a rendszeres hírvivői feladatot. December vége felé és még a hetvenek visszatérte előtt csaknem nyolcszáz látogató jött el a Mesterhez, és kapott szállást Dávid táborában.

6. A HETVENEK VISSZATÉRÉSE

¹ December 30-án, pénteken, mialatt Jézus a közeli hegyekben tartózkodott Péterrel, Jakabbal és Jánossal, a hetven hírnök párosával szállingózni kezdett a pella szálláshelyükre, s őket számos hívó kísérte. Nagyjából öt órára mind a hetvenen összegyűltek a tanítás helyszínén, amikor is Jézus a táborba visszatért. Az estebéd több mint egy órát késett, mialatt az országról szóló evangélium e lelkes hívei élménybeszámolót tartottak. Dávid hírvivői e hírekből

már sokat tudattak az apostolokkal a megelőző hetek alatt, de igencsak lelkesítő volt meghallgatni ezeket az újonnan felavatott evangéliumi tanítókat, amint személyesen is beszámolnak arról, hogy miként fogadták az üzenetüket az arra szomjazó zsidók és nem-zsidók. Jézus végre láthatta, hogy az emberek az ő személyes jelenléte nélkül is terjesztik a jó híreket. A Mester ekkor már tudta, hogy az ország előmenetelének komoly hátráltatása nélkül is elhagyhatja e világot.

² Amikor a hetvenek elmesélték, hogy „még az ördögök is engedelmeskedtek” nekik, azon csodálatos gyógyításokra utaltak, melyeket az ideges zavarok áldozatainak esetében vittek véghez. Mindazonáltal volt néhány valódi szellem-megszállottsági eset, melyeken e segédkezők javítottak, és ezekre utalva mondta Jézus: „Nincs semmi különös abban, hogy ezen engedetlen, kisebb szellemek engedelmeskednek nektek, minthogy láttam Sátánt mint villámlást lehullani a mennyből. De e felett ne örvendeztek túlzottan, mert kijelentem, hogy amint visszatérek Atyámhoz, elküldjük szellemeinket az emberek közé, hogy e kevés elveszett szellem többé ne tudjon behatolni a szerencsétlen halandók elméjébe. Együtt örülök veletek, hogy van hatalmatok az emberek között, de ne ezen élmény miatt örvendeztetek, hanem inkább amiatt, hogy a nevetek fel írva a menny tekerceire, és hogy így a szellemi hódítás végtelen létpályáján kell haladnotok tovább.”

³ És ekkor történt, épp az estebéd elfogyasztása előtt, hogy Jézus az érzelmi elragadtatás ama ritka pillanatainak egyikét megélte, melyeknek a követői csak alkalmanként voltak tanúi. Azt mondta: „Köszönöm Atyám, menny és föld Ura, hogy míg e csodálatos örömhír el volt rejtve a bölcsék és az önelégültek elől, addig a szellem kinyilatkoztatata e szellemi dicsőségeket az ország e gyermekeinek. Igen Atyám, bizonyára kellemes látvány lehetett ennek megtétele, és én örülök, tudván, hogy a jó hírek terjedni fognak az egész világon még azt követően is, hogy visszatértem hozzád és ahhoz a munkához, melyet elvégeznem kiadtál. Erősen megindít a felismerés, hogy minden hatáskört a kezembe kívánsz adni, hogy csak te tudod igazán, hogy ki vagyok, és hogy csak én ismerlek igazán, és azok, akiknek kinyilatkoztattalak. És amint befejeztem e kinyilatkoztatást a húsvér testbeni testvéreim számára, folytatom a kinyilatkoztatást a teremtményeidnek fent.”

⁴ Miután Jézus így szólt az Atyához, e szavakkal fordult az apostolokhoz és a segédkezőkhöz: „Áldottak a szemek, melyek látják és a fülek, melyek hallják e dolgokat. Hadd mondjam el nektek, hogy a régi korok látnokai és nagy emberei közül sokan akarták látni, amit ti láttok most, de nem adatott meg nekik. És a fény gyermekeinek sok eljövendő nemzedéke, amikor e dolgokról hallanak, irigyelni fog titeket, akik hallottátok és láttátok ezeket.”

⁵ Ez után, minden tanítványhoz szólva, azt mondta: „Hallottátok, hogy milyen sok város és falu fogadta el az országról szóló jó híreket, és a segítőimet és tanítóimat miként fogadták a zsidók és a nem-zsidók egyaránt. És valóban áldottak e közösségek, melyek úgy döntöttek, hogy

elhiszik az országról szóló örömhírt. De jaj Korazin, Betsaida-Juliász és Kapernaum világosságot elutasító lakosainak, ama városokénak, melyek nem fogadták kedvezően e hírnököket. Kijelentem, hogy ha az e helyütt véghezvitt nagy tettekre Tiruszban vagy Szidonban került volna sor, akkor az úgynevezett pogány városok népe már régen bűnbánatot tartott volna szőrzsákban és hamuban. Tirusznak és Szidonnak valóban elviselhetőbb lesz a sorsa az ítélet napján.”

⁶ ¶ Léván, hogy a következő nap szombat volt, Jézus elvonult a hetvenekkel és azt mondta nekik: „Valóban veletek örültem, amikor visszatérvén, a mennyországról szóló örömhírnek Galilea, Szamaria és Júdea vidékein élő sok ember részéről való fogadtatásának jó híreit hoztátok. De miért jöttetek oly nagy izgalomba? Nem számítottak arra, hogy üzenetetek erőt mutat majd a közreadásakor? Hát ezen örömhírben oly kicsiny hittel mentetek el, hogy eredményességén meglepődve tértek vissza? És most, bár nem akarom örvendező szellemeiteket csitítani, komolyan óva intelek benneteket a büszkeség, a szellemi büszkeség gyengeségeitől. Ha megérténétek Lucifernek, a gonosznak a bukását, akkor komolyan kerülnétek mindenféle szellemi büszkeséget.”

⁷ Belefogtatok e nagy munkába, hogy megtanítsátok a halandó embernek azt, hogy ő az Isten fia. Az utat megmutattam nektek; menjetek és tegyétek a dolgotokat, és ne fáradjatok bele annak jól végzésébe. Nektek és mindazoknak, akik a nyomotokban járnak majd az idők során, hadd mondok el: én mindig itt állok a közelben, és hívószavam most és mindig az, hogy „Gyertek hozzám mindnyájan, akik dolgoztok és akik nehéz terhet hordoztok, és én megkönnyítlek titeket. Vegyétek magatokra igámat és tanuljatok tőlem, mert én igaz és hűséges vagyok, és szellemi nyugalmat találtok a lelketeknek.”

⁸ ¶ És a Mester szavait igaznak találták, amikor ígéreteit próbáknak vetették alá. És attól a naptól fogva számtalan ezernyi szintén próbára tették és igazolták ugyan ezen ígéreteik bizonyosságát.

7. FELKÉSZÜLÉS AZ UTOLSÓ KÜLDETÉSRE

¹ Az elkövetkező néhány nap során sok dolguk akadt a pella-i táborban; végeztek a pereai küldetésre való felkészüléssel. Jézus és társai az utolsó küldetésük megkezdésére készültek, az egész Pereára kiterjedő három hónapos vándorútra, mely csak akkor ért véget, amikor a Mester az utolsó földi feladatainak elvégzésére bevonult Jeruzsálembe. Ezen idő alatt Jézus és a tizenkét apostol a székhelyét végig itt, a pella-i táborban tartotta fenn.

² Többé már nem volt szükség arra, hogy Jézus távoli vidékekre menjen az embereket tanítani. Most már ők jöttek el hozzá minden héten egyre nagyobb számban és nem csak Palesztinából, hanem az egész római világból és a Közel-Keletről is. Bár a Mester részt vett a hetvenekkel a pereai vándorúton, sok időt töltött a pella-i táborban is, tanította a tömeget és oktatta a tizenketteket. E három hónapos időszak alatt legalább tíz apostol Jézussal maradt.

³ A női testület szintén készülődött a párosával való indulásra, hogy a hetvenekkel dolgozzon Perea nagyobb városában. E tizenkét nő alkotta eredeti csoport nem sokkal korábban készített fel egy ötven nőből álló nagyobb csoportot az otthonlátogatási munkára és a betegek, valamint a szenvedők számára való segédkezésre. Perpetua, Simon Péter felesége a női testület ezen új részlegének tagja lett és őt bízták meg az Abner felügyelete alatt végzendő, szélesebb körű női munka vezetésével. Pünkösöd után Perpetua a neves férjével maradt, elkísérte őt minden hittenjesztői útjára; és azon a napon, amikor Pétert keresztire feszítették Rómában, őt a vadállatok elé vetették a küzdőtéren. Ezen új női testület tagjai között volt Fülöp és Máté felesége, va-

lamint Jakab és János anyja is.

⁴ Az országért folyó munka most érkezett el Jézus személyes vezetése alatti utolsó szakaszába. És a jelen szakasz olyan szellemi mélységet képviselt, mely lényegileg elűtött azon tömegek csodákra fogékony voltától és csodakeresésétől, akik a Mester népszerűségének korábbi napjai alatt követték őt Galileában. A követői között azonban még mindig sokan voltak anyagiasságúak és olyanok, akik nem tudták megragadni azt az igazságot, hogy a mennyország nem más, mint az Isten egyetemes atyaságának örökkévaló tényére épülő szellemi testvériség az emberek között.